

LA TUIES

—El senyor m'ha dit que si m'agraden les criatures, que em quedi. Bé, no estarà de més que l'avisí de què prengui les naturals precaucions.

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda.

Rufasta glosa con traza cierto cuplé futurista cantado por una ex-raspa que se ha vestido de artista

Si, señores. Yo soy así. Ahora voy a dedicarme a la crítica. Así tendré libros gratis, diversiones públicas gratis, señoras guapas gratis y hasta gratis... Pues sí: ¿Sabéis cuál es el animal que corre más? El chinche doméstico. ¡En pocos minutos da la vuelta a un mundo!

Antes de debutar en mi nueva profesión, os voy a hacer otro chiste, sin aumento de precio. ¿Qué es lo que más envidian los estudiantes malos? ¿No lo encertáis? Los ríos, porque siguen su curso sin moverse del lecho.

¡Si tengo unas pensadas, yo! Pues, como decíamos, de primer entuvio me quería meter con los pollos que llevan pantalones "Oxford", pero como Maynar se me ha adelantado y los derechos inconsútiles son sagrados, pliego y reproduzco un cuplé que oí la otra noche que estuve en el Paralelo. Lo cantaba cierta ex raspita de aquellas de déjame encender, que atiende por "La Gramanita" (es de Santa Coloma, tierra de madujas y casas baratas). Voy a inventar una pasta para limpiar metales que me haré barba de oro. Se dirá la "Pasta Rada", y se hará popular en seguida. El cuplé, aquí lo tenéis con unas aclaraciones retrospectivas. Ya disimularéis las citas, ¿eh? No es con mala intención.

LA TORBELLINO (Cuplé simbólico)

I

Como soy algo frenético y otro algo neuropática,

no me importa la crítica [ca (1), me hallo a veces acrobática [ca (2). No soy cástica ni empírica [ca (3) ni me da el hombre tempero, rápida, sintética [mor (4) pero, huyo del vulgar amor (5),

Estríbillo

Y pues me salgo siempre de tino, me llaman todos La Torbellino. Y al que se quiera burlar [de mí le meto un cate pero hasta allí

II

Me revientan los enfáticos, siempre típica y exótica [ca (7) para muchos, axiomática y para otros, estrambótica [ca.

Por mi sangre, que es [volcánica (8) cárgame la languidez, montar (9), boxear, indómita, y volar con rapidez.

(1) La crítica es libre, como el verso.

(2) Debe de hacer el juego del trapecio.

(3) Debería decir, ni sosa, por aquello de la sosa cáustica.

(4) Falta saber si le dan miedo las criaturas.

(5) Como los perfumes alemanes y las chicas a las que San José les ha pasado el ribote.

(6) ¡Y color! ¡Vaya usted a que le den dos duros... y color!, que decía el otro.)

(7) Atenme esas dos moscas por el rabo.

(8) Entonces, no le faltará "lava".

(9) ¿En el "Chalet"?

(Al estribillo).

Hagamos la crítica en verso, para que vean ustedes que lo chafa algo mejor:

Me aseguran es su autor don Antonio Cullaré mas yo pongo en cuarentena que él haya escrito el cuplé.

RUFASTA

aspirante a crítico

BANQUETE A

RUFASTA

¡Ya era hora de hacer justicia a los endeble talentos de tan ínclito escritor!

Dentro de poco se dará a nuestro inefable director un banquete en el "Hotel Simón", como homenaje por haber publicado en "La Retaguardia" una gacetilla suplicada que le mandó la junta directiva del "Ateneo Atmosférico Bi-lateral Alterno".

Forman la Comisión Organizadora todos los señores que aspiran también a ser banqueteados. Como fin de fiesta habrá baile de sociedad, amenizado por el eminente manúbrico "Pep de la Tascá".

¡NO MAS CALVOS!

¡El que es calvo, es porque quiere! ¡El invento del siglo! ¡Infalible! Pedid las pelucas Rhgthx-vezmthi, y ¡jaceite en una luz!

ELECTROCUTADO

Ayer, encontróse un difunto en su propio domicilio, que de momento no se sabía de qué había muerto. Hechas las averiguaciones, pudo deducirse que había muerto electrocutado, pues el infeliz tenía aún aprisionado en su diestra un ejemplar de la "Electra", del inmortal don Benito.

MARIDO CELOSO

Ha sido ascendido a oficial segundo del honorable cuerpo de barrenderos de esta ciudad, don Telesforo Faro, marido de doña Gertrudis Paptubí, por el celo demostrado en el desempeño de su cargo. Con tan plausible motivo, la señora del Faro ha ido a celebrar el ascenso con el jefe del negociado, en un rincón de Montjuich. El Faro, ha brillado por su ausencia.

ESPECTACLES

— GRAN TEATRE —
ESPANYOL
COMPANYIA
SANTPERE - BERGES

Continúen amb gran èxit les representacions de
LA COTXERETA
i
TEODORO i COMPANYIA

TEATRE COMIC

La famosa revista
YES - YES

La revista de les magnificències
OUI - OUI
El millor espectacle de
Barcelona

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

L'originalitat

EL director d'un dels periòdics més importants de Barcelona, té la dèria de l'originalitat. Es dels que assegura que no hi ha cap secció, per àrida que sigui, que no pugui fer-se interessant pel lector si el periodista que la redacta hi sap donar un caire nou i suggestiu.

Darrerament va entrar a formar part del cos de redacció un reporter nou. Era un xicot espavilat, que havia escrit comèdies, novel·les, contes, articles, però que, per circumstàncies especials de la vida, s'havia vist precisat a acceptar aquest càrreg, per tal de poguer atendre a les imperioses necessitats de l'existència.

—Mirí — li va dir el director així que li va donar possessió del càrreg —. De moment, vostè farà les "Necrològiques". Aquesta secció serà per vostè un motiu per lluir les seves facultats. Vostè sabrà donar, segurament, la nota nova, emotiva, dolorosa, defugint la vulgaritat de la terminologia en us i abús entre els gasetillers.

—Si, senyor, si.
L'endemà hi va haver, com diuen a les redaccions, "mort il·lustre per cuinar". L'home agafà

una quartilla i envià al director, com a prova del seu enginy, les següents ratlles:

"Por el conocido procedimiento del entierro, fué conducido a su última morada el cadáver del que en vida fué activo contratista de obras, don Alfredo Parets de Guix..."

Es clar que la nota no va anar a les caixes, però el director va restar perfectament convençut de què el nou reporter era un home d'enginy.

Coses de "El Escàndalo"

AL popular setmanari de la Rambla del Mig, en Carranza, l'autor d'aquell succés tan tràgic que deia: "El agredido, que por cierto se llama Francisco...", publica un article titolat "La tragedia del hombre que se hartó de comer".

Que no és precisament la tragèdia del seu autor, perquè en Carranza, redactor de banquets especialitzat, encara és l'hora que no ha aconseguit afartar-se.

De casa estant

A l'Amo, de vegades, n'hi passen de fresques, i els redactors de LA TUIES, que no respectem ni a l'home que ens dona les garrofes, les contem aquí amb tota la barra.

L'altre dia, un conegut escriptor català, li vantava les excel·lències de certa edició que està fent.

—Ja ho veuràs, que en guanyaràs, de quartos! — li deia —. Mira si en guanyaràs, que hauràs de plegar...

Això, com compendran els nostres lectors, no li va fer gaire gràcia, però es va quedar més tranquil quan l'altre, completant la frase, digué:

—Tindràs que plegar tot el demés que facis, per dedicar-te solsament a això!

I nosaltres vàrem pregar a Sant Pancràs perquè l'èxit no sigui tan gros i així puguem anar tirant del troç de la senyora TUIES...

L'hortolà de Sant Boi

UN CONSOL

VAIG trobar per la Rambla, desesperat, en Carlets. Feia unes ulleres com si hagués anat vint-i-quatre hores seguides de "juerga" i estava més groc que un canari flauta llegítim.

—Què rediables et passa, que estàs tan enso-pit? — li vaig preguntar —. Estàs malalt?

Si! — em va respondre amb un tó cavernós —. I molt greu!

—Quin mal tens?

—Mal d'amor.

Jo, em vaig posar a riure.

—Ah, vaja! — li vaig respondre —. No t'es-pantis, home, que això no serà res! Te'n vas cap a veure al doctor Gallego...

—Al doctor asturià, tabalot! — exclamà en Carlets —. Tot t'ho prens a broma, tu!

—Fillet, no m'ho prenc a broma, que parlo se-riosamente...

—T'he dit que estava malalt d'amor, no pas que estigués malalt de dones! Tot o confons, tu, així que veus l'oportunitat de fer un xisto!

—Dispensa, noi! — vaig exclamar llavors —. Pensava que era...

—Un aucell, no? No em vinguis amb contes vells, que no estic per brocs!

—Volia dir, pensava que era una "cogida". Res de contes, perquè veig que a tu, ara, per parlar-te, és cosa de fer-se dependent de "La Neotafia", a fi d'estar en caràcter.

En Carlets va alçar els ulls al cel, com qui diu:

"Mare de Déu, i que n'és de beneit aquest xicot!" i després, sosegant-se un xiquet, afegí:

—Ara, parlant seriosament, i amb la condició de que no em tornis a fer broma del que jo et di-gui, et confesaré la veritat. La Lluïsa m'ha deixat!

—Què dius ara, sant cristià?

—Una veritat més grossa que el dit de Colomb. Ahir em va enviar una lletra tornant-me el retrat, un anell que jo li havia regalat, un "guardapelo" que contenia...

—Abreuja detalls, amic Carlets. Estic impa-cient.

—Bé! Tot el que posseïa meu, en un mot! Diu que em rebutja perquè sóc un gandul i un tro-nera i un saballot...

—Amb "ese" i amb "be", o amb "ce" i amb "erre"?

—Ja hi tornem a ésser?

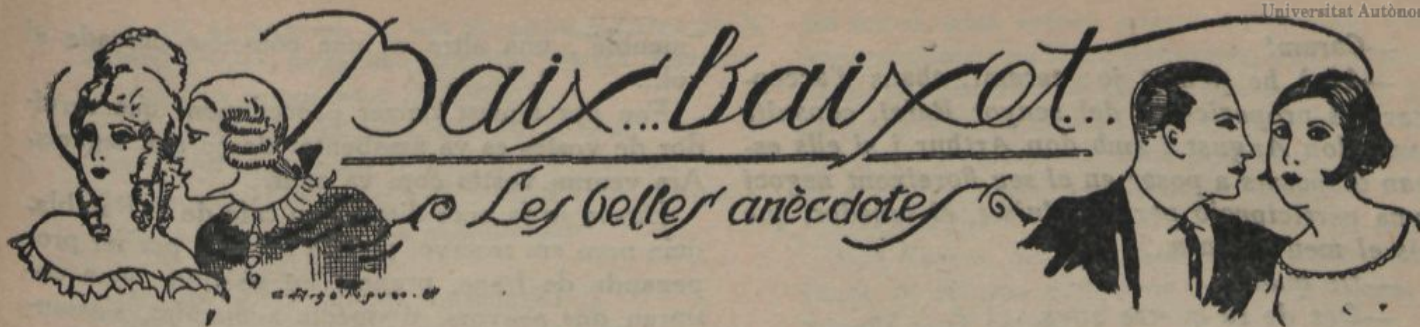
—Dispensa'm altra volta. Es el costum...

—Estic desesperat! Una xicoteta que constituïa la única felicitat de la meua vida! Sort que avui he vist a la Pura, la seva germana, i m'ha dit que l'es-peri demà al "Cine Bohèmia", que mirarà de dar-m'hi un cop de mà...

B. Orrango

—Bé li fa prou il·lusió aquesta butifarra!
—Ai, Tonet, és que em recordo de quan era al poble!

EL PREU DE LA FELICITAT

El senyor Rafel no tenia cura. Les femelles li feien perdre l'enteniment i amb l'enteniment la gravetat, tan indispensable a l'home d'afers de més importància dintre del ram dels teixits.

Cada dia se'n sabien de noves. Un dia havia comprat una joia a una ballarina, un altre havia regalat un auto a una primera tiple...

Donya Llúcia, la seva esposa, estava desesperada.

—Aquest Rafel s'ha tornat boig! — exclamava amb gran desconhort, en veure que una nit si i l'altra també retirava a sortida de sol.

Fins els socis, don August i don Arthur, que formaven part de la seva raó social, hagueren de cridar l'atenció al senyor Rafel.

—Es inútil que insisteixin, senyors — els respongué —. Tinc quaranta cinc anys i aviat hauré fet a tots. Vull aprofitar els pocs que em queden!

No hi hagué manera de fer-lo canviar. Don Rafel seguí éssent el client preferit dels music-halls i l'infal·lible abonat al proscèni dels teatres de sarçuela.

Però, en aquest món, ço que no logren predirques ni xurriacades, ho aconsegueix una gota d'aigua amb la seva santa persistència.

I la gota d'aigua per el senyor Rafel, va ésser la Merceneta, la xamosa mecanògrafa, que amb paciència de formiga va anar fent clot en el cor endurit del seu principal.

Un dia, una fregadeta de pits en deixar-li damunt de la taula el "dosier" per firmar, un altre una exhibició discreta de pantorrilla amb la natural progressió de lligacama i carn de color de rosa, foren els mirallets que el caçaren com una alosa..

De mica en mica, el senyor Rafel s'anà adonant de què la Merceneta era una noia molt xamosa, molt ben formada i amb uns tremolaments de carn tan cadenciosos, que semblaven acompanyar l'harmonia del seu cos d'estatueta, en una melodia d'incitacions instintives.

I una tarda xafogosa, el senyor Rafel no pogué resistir l'imperatiu dels seus nervis, i en un moment en què estaven sols en el seu despatx, me li va clavar dos o tres petons, sense encomanar-se a Déu ni al diable..

La Merceneta protestà enèrgicament primer, tímidament després i per fi es limità a oferir una resistència passiva que atabalava al senyor Rafel, però que a n'ella li permetia conservar la serenitat indispensable per evitar ço irreparable.

Així passaren dos, tres o quatre mesos, i el senyor Rafel, responent a les exigències del seu "nanu", començà a perdre l'habitut d'anar als music-halls, de fer "juergues" amb les cupletistes i de retirar a la matinada.

Tota la seva il·lusió era arribar al despatx a quarts de vuit del matí, hora en què també hi compareixia la Merceneta, i entregar-se amb ella a les més innocents i infantívols carícies. ...

Al cap de mig any, el senyor Rafel no sortia ja ni una sola nit. Tornava a ésser l'home ordenat i amant del despatx i la casa recobrà l'esplendor dels seus millors temps...

* * *

—Ja veuen, senyors — continuà la Merceneta — que he triomfat per complert, i per tant em crec mereixedora de la promesa recompensa.

Donya Llúcia, féu un lleu moviment de conformitat, somrigué amablement i allargant un xec a la Merceneta, replicà plena de dignitat:

—Es això el pactat, senyoreta?..

—Es més de lo tractat, donya Llúcia. Li quedo força agraïda, cregui. Però crec necessària una petita observació: aquesta és la finesa de vostè, veritat, donya Llúcia? .

—No és una finesa: és el compliment d'un deure quasi sagrat.

—Gràcies... gràcies... Però, i els senyors?..

Don August i don Arthur obriren uns ulls com unes taronges.

—Nosaltres?..

—Si: vostès. A la senyora li he tornat la tranquil·litat de la llar i, ja veuen que ha correspost esplèndidament..

—I nosaltres, què hi tenim que veure, en això?

—Molt. A vostès els he salvat de la ruïna i...

—Això són il·lusions que vostè es fa..

—...i com que el senyor Rafel m'ha ofert comprar-me una torre a la Bonanova, un auto, joies i posar-me criades i cambreses...

—Caram!

—Això he pensat jo: caram!, abans d'acceptar les proposicions del senyor Rafel, consulta amb don August i amb don Arthur i si ells estan disposats a posar en el seu floreixent negoci una participació per en Lluïset, el tenedor, que és el meu promès...

—De quan?

—Des de fa quatre anys.

—No, no: de quan la participació?

—Poca cosa: igual a la de cada un de vostès: vint mil duros. Doncs, si m'he dit: ells, que són persones com cal i de talent, no voldran que una noia honesta s'aparti del bon camí i, per un mal entès egoïsme, els arruïni en menys d'un any i es condemni ella per tota una eternitat...

Don Arthur i don August no sabien com sortir-ne d'aquell carreró tan estret en què la Merceneta els havia acorralat. Dubtaven, tossien, es movien neguitosos...

Donya Llúcia, amb aquell bon sentit de la dona casolana, que sempre havia conservat, s'alçà pausadament, s'apropà a la Merceneta i, abraçant-la amb efusió digué, saltant-li una llàgrima dels ulls: .

—Acceptat, filla meva, acceptat! No en facis cas dels senyors, perquè ço que ara et regategen, serien capaços de doblar-ho per comprar-te també una torreta a la Bonanova...

LAURA BRUNET

UN HOME ENTENIMENTAT

EL senyor Coscoll té una amigueta. Oh! No s'espantin! Es una amigueta tan modesta, que quasi no val la pena de parlar-ne. Es diu Susagna, i viu en un piset de divuit duros, al carrer de Còrcega.

Això si, el senyor Coscoll es queixa sempre del car que li resulta aquell capritxo de la seva vellesa.

—Es clar! — li diuen els amics, donant-lo per la banda —. Vostè sempre li compra coses!

—Que si li compro? Seixanta cinc duros em va costar la setmana passada!

—Què li va comprar? Un anell? Un vestit de seda?

—No. Una màquina de cosir, perquè s'entretingui i guanyi algú caleret! Em sortia massa cara!

K. Parró

UN MARIT MODEL

DE tant en tant, hom té ocasió d'enterar-se d'alguna xafarderia, d'aquelles que són dignes de contar-se en les columnes ben trempades del nostre xardorós i inquiet setmanari. Una vegada, es una conversa sorpresa pel telèfon, altra, una lletra trobada pel carrer, damunt d'una butaca de teatre o de la tauleta de nit d'un

"meublé", una altra en una conversa pescada al vol...

Fou per aquest darrer procediment que servidor de vostès es va assabentar de ço que segueix. Ara veuran vostès com va anar.

Estava jo fa pocs dies en un cafè de la Rambla, quin nom em reservo, perquè no estic per fer propaganda de franc, prenent un aperitiu, quan entraren dos senyors, d'aspecte acomodats, s'assentaren i començaren a enraonar.

—Sembla mentida: com més aprenenta semblo, més bé em paguen la feina!

A mi, al principi, no em va atraure l'atenció la seva conversa, però, al cap d'una estona vaig sentir que l'un preguntava a l'altre:

—I el seu germà petit, que no es casa?

—Pitjor que això, home, pitjor que això! — va respondre l'interrogat amb tó de commiseració.

—Ah! Que no n'està assabentat?

—No, senyor!

—Però si ho sap tot Barcelona!

—Doncs jo, amic meu, visc als llims.

—Vaig a contar-li l'ocorregut, en vista del què em diu vostè. Sapiga, doncs, que el meu germà, estava, des de feia temps, amistançat amb certa dama, casada amb un senyor de bastants diners, dama que havia concedit els seus favors a molts altres. Tot anava molt bé. Senyora de franc, cap compromís, tranquil·litat completa... Quan ve't aquí que un dia, el marit se'n va a trobar a l'amant i li diu: "Ho sé tot, no cal que m'ho negui, perquè és ella mateixa qui m'ho ha confesat. Ara, què, com que jo sóc un home generós i, a més, m'estimo bojament la meva dona, que m'interessa molt més que sigui ella feliç que no pas jo. De manera que, no volent ésser un obstacle pel vostre amor, em retiro pel "foro"... I l'endemà li va enviar la dona, sense altra roba que la que duia, i el pobre xicot s'ha trobat amb els neulers a l'esquena... L'ha de mantenir, ha de pagar tots els seus capritxos, que no són pocs... En fi, un veritable vodevill!

Després, els dos amics parlaren de negocis. Jo, si hagués gosat, li hauria demanat els noms dels dos protagonistes. Almenys, el del marit, per anar-lo a trobar i dir-li: "El felicito coralment, senyor! Vostè és l'home que ha resolt d'una manera més elegant el difícil problema de l'adulteri!"

Marcel Terra

ANANT EN AUTOBUS

DE l'autobús no en féu abús", aconcellava prudentment un cuplet que va cantar durant molt de temps la Pilar Alonso, però en Rovira, nandulandesc amic nostre, no pensa així. Ell es passa les tardes i les nits als concerts del Paral·lel, bebent xampany i fent grimegia, les matinades a la "Villa Ivonne" en companyia d'alguna xicoteta amable i, després, se'n va cap a dormir, als vols de les set. Es lleva cap a la una, però, com que dina tard, abans se'n va a donar un passeig amb autobús, on es diverteix molts cops bastant més que al "Royal" o al "Pompeya". Encén un cigar i es posa a la plataforma, tot guaitant el temps que fa, ço que li dona ocasió de veure cada pantorrilla i fins cada cuixa de dama que puja a l'imperial, que deixem-ho córrer.

L'altre dia, s'estava aprofitant d'allò més el nos-

tre heroi, puix estava pujant una xicoteta, que no sols mostrava les dues columnes, sinó el capitell, quan un venedor de diaris, que no havia pogut col·locar durant el matí tots els que havia adquirit, pujà al vehicle i, dirigint-se a en Rovira, li va dir, oferint-li el rotatiu de la "Lliga":

—La Veu?

I en Rovira, que en aquell moment estava aprofitant el deliciós panorama que se li oferia, respongué molt baix:

—Si, però calla, tabalot!

K. Pritzet

—Però què rediantre mires amb tanta atenció?

—Que em sembla que li hauré de lligar el morro.

Madrid, arxiu de la galanteria

HA caigut en les nostres pecadores mans un número de "El Liberal", de Madrid, aquell periòdic que va estar tan malalt de resultes d'una anèmia que va contraure en temps de la "Sociedad Editorial de España", i de la que se n'ha restablert mercès al tractament que li ha administrat el senyor Busquets, que Déu li conservi molts anys, perquè segueixi fent bones obres.

Després d'empassar-nos de cap a peus les sis planes de text, tan ben compaginades pel gran Manolo Fontdevila, havem arribat a la plana d'anuncis i, fillets de Déu! els ulls se'ns han obert, grossos com taronges. No creiem que els madrilens, en qüestió galant estiguessin tan avançats.

I sinó, comencin els nostres lectors per aquest, que no té desperdici:

"Señor de edad ayudaría modestamente a señora o viuda agraciada hasta cuarenta años, libre e independiente, con oficio y medios de vida; discreta, reservada y formal; no cursí ni buscona; contesto únicamente domicilio propio."

Ve't aquí un que té presa per fer feina. Però, seguim endavant:

"Deseo amistad íntima, desinteresada, reservadísima, con viuda joven o señorita independiente."

Si, vaja! — hem pensat —. Un senyor que cerca una querideta barata. Es allò que es diu: anar fent... Però, seguint més endavant, trobem aquest altre:

"Joven veinticuatro años, buen humor, educado, complaciente, desea intimar muchacha mismas condiciones, sin prejuicios y con libertad o señora posición. Absoluta reserva; urgentísimo."

Aquest que no està per "puginar", ja sabem qui és. Es de la nostra terra. Es un d'aquells viatjants que van a la "Bohèmia" i quan "fan" una raspa, deixen que ella pagui l'habitació de càn Masquefa.

Un altre, per les dames que es daleixen per en George O'Brien o en Ricardet Talmadge, o bé pels homes que segueixen certs camins que porten als mingitoris:

"Joven diez y nueve años, agraciado, educadísimo, reservado, solicita protección continuar estudios o dedicarse cinematografía, de señora o caballero posición."

No diu si la posició del cavaller ha d'ésser horitzontal, però ho suposem. Oh! i és "agraciado". Ai, lladre! A bon segur, que és d'aquells que duen els pantalons amples.

Un d'un senyor que no s'accontenta amb qualsevol cosa:

"Joven, caballero formal, posición, protegería señora o señorita cantidad mensual. Indispensable ser guapa y tener casa puesta."

Té raó. No paga? Doncs, que valgui la pena. I, a més, que ja tingui pis posat, que avui els llo-

—Consti que això no està gens bé!
 —No s'amoïni, dona, ja n'aniré aprenent.

guers estan pels núvols i els mobles costen un dineral.

Un d'una dama:

"Francesa, 32 años, casada, elegante, bella, desea protección caballero edad, posición."

La xicota, com que ja té trenta dos anys, es veu que se li va morir l'avía, pobreta! Només trobem a mancar que digui: "Sobre especialidades en el trabajo, darà referencias mi marido."

Un d'un senyor que tampoc vol que la grimègia li costi pasta:

"Con señorita desinteresada, intimaría joven veintiocho años; nada protección."

Fa bé! S'és, o no s'és jove!

—Fa un quart que em segueix. Em sembla que ja ha arribat el moment de deixar caure la moneda perquè es decideixi.

“Joven diez y ocho años, afición toros, desea protección señora.”

Aquest, es veu que no sols té afició als toros, sinó a les banyes!

“Dos jóvenes educados desean intimar con dos señoritas agraciadas para frecuentar diversiones.”

Ja sabem el què volem fer aquests dos joves.

“Cama redonda.”

I per postres, allà va aquest, que val més pesetes que els tramvies d'en Foronda:

“Señora casada, elegante, guapa, distinguida, libre de siete tarde dos madrugada, desea protección caballero edad, rico. Rita. Carrera San Jerónimo, 15, continental.”

No sabem el què diran els llegidors madrilenys

davant l'oferta d'aquesta senyora casada, que deu tenir un marit sereno, puix està lliure de les set de la tarda a les dues de la matinada. Però jo, si m'en parlessin, creguin que respondria, sense pensar-m'hi gens:

—¿Proteger a esa señora? ¡Que la proteja Rita!”

Tanmateix, cal convenir que els madrilenys estan ben bé de broma, i que, en qüestió de publicitat galant, quasi bé s'aproximen a aquell anunci que va sortir fa anys a “El Diluvio”, que deia així:

“Sirvientas, mujeres para hacer faenas, nodrizas. Con certificados, se ofrecen en el despacho del señor N. Se proporcionan queridas desde setenta duros al mes.”

R. E. Tallet

UN MAL ENTES

QUE horriblement ens havíem avorrit aquella vetlla al “Principal”! La funció era insignificant, la concurrència vulgar i amanerada, les butaques, de forma antiga i tapiçades de vellut vermell, incòmodes a més no poguer. Sols la visió de la Júlia, la formosíssima blonda de la llotja de proscèni dreta, havia fet el miracle de fer-nos suportable, al meu company i a mi, aquella nit de teatre.

—Es encisadora, la Júlia! — vaig exclamar un cop al carrer —. De totes les beutats palmesanes, és la única que posseix l'elegància de la coqueteria. T'has fixat com llua, dintre el marc de la llotja, el seu caparró, quins cabells, com a cascata d'or, devallaven igualats damunt del seu clatell d'ivori?

—Si... si... Veritablement... — respongué mon company —. I m'ha fet, segurament, el mateix efecte que a tu! Pujem la costa?

—Pujem! — vaig respondre jo, comprenent el què el meu amic volia dir.

Dalt de la costa, una colla de xicots que es dirigia cap a la platja, cantava en el seu llenguatge típic:

Sas meuques de câ s'Elena
 han comprat una romana...

Jo no els hi puc dir el què, segons la cançó, pesaven les meuques amb aquesta utilíssima balança que tan bons serveis presta als drapaires i negociants en desperdici, i no els hi puc dir perquè hi haurien raons i vostès dirien que són un barra de reproduir aquestes coses, malgrat l'importància que aquesta cançó tingui en el folk-lore mallorquí. Perquè tenen vostès de sapiguer, si és que no han estat mai a l'illa de la calma, que câ s'Elena és un popular centre d'esbarjo palmèsà, tan conegut a la pàtria d'en Santos Oliver, com câ la Mamà en tota la nostra província. És una casa de meuques amb classicisme, saló amb mobiliari que té apa-

—Mira, noi: el què per un forat m'entra, per l'altre em surt!

—Mentida: et surt pel mateix!

riència d'època i tot, quadres hel·lènics i grecs i madones feixugues que, per un nap, et fan mercè, sense reserva de cap mena, de tot el partit que sàpigas i puguis treure dels seus encisos.

Dama Elena ens rebé amablement, en bona mestressa que sap cultivar la clientel·la. Passàrem al menjador, on les noies jugaven a cartes, llegien novel·les o feien punta amb boixèts. Una d'elles, molt joveneta, s'entretenia en fer festetes a un aucell que hi havia en un recó, dintre d'una gàvia metàl·lica.

Jo, arribat a Palma feia pocs dies, desconeixia les subtilitats de la parla d'aquella illa. I fou amb tota la bona fe que, en veure com la noia donava un grà d'escoiola a la bestioleta, vaig dir:

—Mireu-la, mireu-la, què carinyosa! Fa petons au pardal!

Una onada d'improperis que, si hagués retingut, hauria sigut suficient per escriure el diccionari ma-

llorquí del mal parlar, em va respondre. I és que la noia era de les poques que encara estan pel classicisme en qüestió d'amor sensual, i s'havia indignat en sentir els mots que jo havia pronunciat, amb tota ingenuïtat, ignorant que "pardal" és el "nandu" de l'illa daurada.

M. O. Skith

DIA DE TRAFEG

EREN les set del vespre quan vaig trucar a casa l'Ernestina. L'Ernestina era una dama que rebia, en el seu propi domicili, moltes visites de senyors. La minyona — bastant atractiva, per cert — em va sortir a obrir.

—La senyoreta — em va dir — es al llit...

Si jo, com vostès es deuen pensar, hagués anat per feina, li hauria contestat: "Tan se vall!" Però jo anava per una cosa ben distinta: averiguar certa adreça d'un ex-protector seu que m'interessava.

—Així... ja tornaré! — vaig dir —. Demà, per exemple...

—Si vol esperar-se una mica — em digué llavors la minyona — la senyoreta no trigarà gaire en llevar-se... Precisament avui ha tingut moltes visites i m'ha dit que es volia alçar una mica per tal de descansar...

K. Katua

No vos impacienteu!!...

Nostre gran número de

PRIMAVERA

està ja començat i vos donarà una veritable sorpresa! Aviat!!... Aviat!!... Aviat!!...

EL RESPECTE ES LO PRIMER

SI algú dia es fés a Barcelona la "Lliga del Mal Mot" — de la que nosaltres, naturalment, fórem membres fundadors — la presidència tocaria per dret propi a un milionari fabricant de filats que té el despatx al carrer de Girona i és tan bon home com mal parlat.

Fa pocs dies, per una futesa, l'home es va barallar amb l'administrador i li va dir un reguitzell de disbarats.

Al cap d'un quart escàs, va entrar un dels apoderats de la casa.

—Ha sentit l'escàndol que li he armat a n'aquell? — va preguntar l'amo.

—Sí, senyor... He sentit quelcom...

—Es un home intolerable! Li he tingut de contestar, després d'escoltar una sèrie d'impertinències, que era un fill de... mala mare i un ma... marratxo, i cregui que es mereix molt més, que no li he dit per no faltar-li.

Sis Tellet

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'èsser contats a les velles xarises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'èsser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Un matí, l'usurer va anar a veure'l tot enfutimat.

—Vostè manca a la veritat d'una manera escandalosa! — li va dir —. Vostè m'ha enredat!

—Què vol dir, amb això? — interrogà, tot esverat, en Cavallé.

—Que vostè em va enganyar! Avui he sapigut el nom i els antecedents de la seva xicoteta! Això és tenir, com vostè deia, la solució pendent d'un fil?

R. Osk Hetta

LA SORT D'EN CAVALLE

EN Cavallé no sabia com sortir-se'n de la multitud de trapes que tenia. Era un perfecte gandul i li agradava molt viure bé. Com que no tenia quartos, havia recorregut, per tenir-ne, a tots els procediments: sablaços als amics, enredades als usurers que baden — de vegades els usurers són molt cànids — descompte de lletres imaginàries, etc... Però les coses, a la llarga, es començaren a posar malament. Un subjecte tenebrós que li havia deixat quartos, el volia portar a la presó per estafa, i allò ja era més greu que el fugir dels anglesos, renovar acceptacions i el fer promeses que no complia mai.

En aquestes, una solució impensada li va aparèixer, com un miracle salvador. Va conèixer a una xicoteta, rica i molt cap verd, que va encapritxar-se d'ell. No era, com ja hauran suposat els nostres lectors, un model de virtuts, perquè ja havia tingut que veure i tocar amb una pila de pretendents, però tampoc en Cavallé tenia dret d'èsser massa exigent.

La cosa semblava que anava per bé. L'home que el volia enviar a l'estaro, sapiguent que hi havien probabilitats d'adob, s'esperava. En Cavallé li donava sempre les millors esperances, però mai no volia dir-li el nom de la seva futura...

LA BADADA

EL senyor Ramonet tenia molta franquesa amb el matrimoni Surinyac. Tan és així que, quan trucava, la minyona l'obria de seguida i li deia —: Passi, passi...

Cert matí, el senyor Ramonet que, com a bon rendista, no tenia mai res què fer, com no fos tallar els cupons dels seus títols i estendre els rebuts de les seves finques, va anar a casa dels senyors Surinyac. El marit havia sortit. La senyora estava a la seva cambra i la raspa, que era a la cuina, obrí de seguida al visitant, que s'endinsà cap dintre sense preguntar si es podia passar.

Obrí una porta i, amb la sorpresa consegüent, es trobà amb la senyora, que no duia altra roba que uns "sostens", unes mitjes i un collaret.

—Senyor Ramonet! I ara! Faci el favor! Que no ho veu, que m'estic vestint? — exclamà la dona.

I el bon rendista, cercant una excusa, respongué amb perfecte aplom:

—Ja em dispensarà, senyora. Pensava que es despullava!

Kar Tronets

LA BARRUDA

QUE les minyones, des de que dormen amb el senyoret, s'han tornat més barrudes que un cacic en temps del senyor Alba, és cosa tan sabuda que no creiem necessari insistir gaire per convèncer-ne als nostres llegidors, perquè les nostres llegidores, ja ho tenen oblidat de tant sabut.

Però, si encara no n'estan segurs, escoltin el cas que va ocórrer fa pocs dies a la meva virtuosa amiga, la senyora de Baret.

Ja dos o tres vegades havia tingut de cridar l'atenció de la seva minyona, perquè es pintava com una pepa de deu i es posava uns vestits exageradíssims. Però, en arribar la primavera, i amb ella el moment d'alleugerir-se de roba, es va posar una brusa tan transparenta i una faldilla tan curta, que la senyoreta no veié altre remei que cridarla a capítol.

—Miri — li va dir — ja sab que a mi no m'agrada que vostè vagi abillada com una "cocotte".

Al què la grandíssima desvergonyida de la noia respongué sense immutar-se:

—Dispensi, senyoreta, però cregui que no ho faig pas amb intenció de fer-li la competència!

Tonet

CANVI D'OFICI

EN el taller de confeccions dels senyors Banyacs, Miseracs i Companyia, propietaris del magatzem de robes "La Radiodinàmica", hi ha una xicoteta, la Mercè, que no fa altra cosa que queixar-se del molt treball, de lo poc amables que són els amos, dels pocs diners que's guanyen i de lo arrastrat que és l'ofici de modista.

Els pocs intervals durant els quals no es queixa de la seva sort, parla dels molts xicotets que l'empaiten, del que es va divertir al ball de l'"Iris" i d'un veí de seient que va trobar diumenge passat al "Kursaal", que la va divertir d'allò més.

L'altre dia, la Mercè va contar que un senyor, ja vell, però molt ric, la va seguir quant anava al taller.

—Ai, noies! — acabà dient —. Creieu que tinc unes ganes de deixar l'agulla!

I una de les seves companyes, que és molt mal intencionada, cregué oportú completar la frase, dient:

—L'agulla? I el fil!

Kit Xalla

EL PROCURADOR EXIGENT

LA Conxita cercava pis. Anava passejant-se pel carrer de València i va veure un balcó amb papers. Entrà a la garita de la portera i li preguntà:

—Faria el favor de dir-me el preu d'aquest pis?

—Quaranta duros — respongué la portera —. Però li adverteixo que el procurador no vol que hi pugin senyors, encara que siguin de compromís.

Com vostès veuen, la portera havia filat que la Conxita no era, precisament, cap model de bones costums. Més aquesta, naturalment, va voler aguantar el tipus, com es diu vulgarment.

—No n'hi vindrà cap, de senyor, a casa — respongué.

—A més, tampoc vol gossos.

En sentir aquells mots, la Conxita es va indignar.

—Doncs — preguntà amb tò irat — en què vol que s'entretinguin les dones, aquest procurador, si no vol que hi entrin ni homes ni gossos?

Salt Passer

L'ENVEJA

ES dia de festa i, amb aquest motiu, a casa dels senyors de Través hi ha menú extraordinari. Arròç, pollastre, dolços i xampany modestet, però que fa soroll en destapar-se i enterboleix un xic el cervell.

En arribar l'hora del pollastre, la menuda Fifi — deu anys — protesta de què la "teta" — l'Oriola — hagi sigut més favorescuda en el repartiment.

—Jo en vull més! — diu a sa mare.

—No, maca! — li respón aquesta carinyosament. — No veus que t'enfitaries i després estaries malal-teta?

—Si... si... — ploriqueija la criatura —. Però a la "teta" n'hi has posat més que a mi!

—Es clar! — insisteix sa mare —. No veus que l'Oriola és més gran que tu? Per aixó té el tall més gros!

I l'Oriola, que ja té quinze anys i llegeix LA TUIES d'amagat dels seus pares, té de fer grans esforços per contenir la rialla que li ve a la boca.

T. Rapasser.

**AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA**

Conte premiat en el número passat:

EL CAPVESPRE DE LES DEESSES

NO DEMANEU PAS POC!..

CONVERSA caçada al vol, a la plataforma d'un tramvia, entre una acaramel·lada parella:

—Noi, què vols que et digui?, és un capritxo, però a mi m'agradaria que'l meu promés fos un home diferent dels altres... Un Franco!, per exemple.

—Ui! que tires amunt!.. Veus jo m'acontentaria amb molt menys. Amb que fossis un Rada, ja en tindria prou... Ja veus!

Kuka.

—Creu-me, Conxa, torna a fer les paus amb el Ximet. Sense ell, sentiràs un buit...

—Bé: un o altre l'omplirà!

EL REGAL

LA Roseta que, malgrat ésser cupletista, era una bona noia, se'n va anar una nit al "Xalet" amb en Rafel, habituat del concert on ella treballava.

L'endemà, les amigues, que coneixien bé la proverbial avarícia d'en Rafel, començaren a fer broma a la xicota.

—Vaja! Devia ésser esplèndid, oi?

—Què et va donar?

—Feien molt bulto, els bitllets?

La Roseta, al final, es va decidir a respondre:

—M'ha comprat un xal, d'aquests de moda.

Una de les xicotes, en sentir allò, es va posar a riure.

—Ah! — exclamà —. Ve't aquí! Això és que tu estàs "xalada" per ell!

Tit Hella

Ell. — Quina sort que avui haigi pres "Erotyl".

Erotyl: és el producte magn

per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

RETALLEM de "La Vanguardia", el nostre competidor funerari:

"Es, por lo demás, ya cosa muy corriente el prescindir de la regla gramatical a que me refiero, escribiendo y pronunciando "chófers", "cuplets", "stocks", "controls", "films", etc., etc., a lo que (si no se desechan tales vocablos) debería buscarse el medio de poner fin".

Té raó, donya "Vanguardia": això no pot pas ésser i encara menys que "vocablos" apareixi escrit amb "bé".

0 0 0

AIIXO de la vaga general anglesa, com tot el que es relaciona amb el carbó, es va posant negre.

Sort que els anglesos no baden i prenen les seves mides per a assegurar el ràpid aprovisionament de les poblacions.

Vegín, sínó, aquest telegrama de la mai prou ponderada Agència "Havas":

"En el espacio de tres horas, más de 700 automóviles y cinco carros han sido puestos a disposición del gobierno para asegurar de este modo la distribución de leche."

I és que té molta importància conseguir ràpidament sense que hi hagi destorb que a ningú li manqui llet.

0 0 0

S'HA firmat el nou tractat de comerç amb Alemanya en el que els teutons, després d'haver-nos fet el timo de les misses amb els marcs paper, ens concedeixen compensacions per a certs productes agrícoles, entre ells, els plàtans.

Fruita que fà molta falta al país dels caps quadrats, puix actualment van els homes escassos i molt buscats.

DIVENDRES va estrenar-se a "El dorado" una sarçuela en dos actes, lletra d'un tal senyor Burgos i música del mestre Tabuenca.

L'acció es desenrotlla al Japó, on hi van tres individus espanyols que diuen xistos dolents.

L'autor es veu que ha volgut amb pretexte del Japó enredar com a un xinès al pacient espectador.

0 0 0

EN canvi, com a justa compensació, aviat veurem, al mateix local, "Las pobres millonarias", opereta que ha escrit el nostre dilecte amic, ex-senador i jove per dret propi, don Emili Junoy.

La música és del popular Torres, jazzbanzista (eh, quin mot?), autor de foxtrots, tangos i shimmys, i excel·lent xicot.

Creiem que faràn forrolla i tindran un èxit gran, puix la música, es bonica i la lletra, espatarrant.

0 0 0

AQUESTA nit s'estrenarà, si no hi ha destorb, al Teatre Nou, "La Costa Brava", sarçuela escrita per dos xicots del terror que es va estrenar a Madrid, fa algun temps, amb gran èxit.

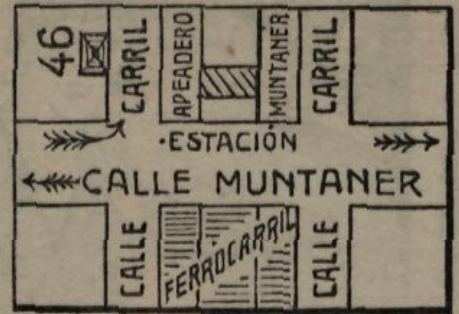
Exit que es repetirà a bon segur aquesta nit perquè es tracta d'una cosa feta amb ànima i amb pit.

0 0 0

AL "Poli", el senyor Benavente ha estrenat una cosa que es diu "Alfilerazos". La cosa va passar, i prou.

No ho hem vist, però temem, conegut el seu autor, que els "alfilerazos" siguin en un molt delicat lloc.

L'Afarta pobres.

PATI BLAU

Tot home de bon paladar,

ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors

Café-Fiambres-Mariscs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon

preu, es venen a llargs plassos

ONDA SANTPAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Aфонia

Ronquera

Venda: _____

SEGALA i FARMACIES

¡¡Vosté no ho creu!! Doncs es cert

que la única clínica benèfica que per mitjà de la Igual curarà ràpidament les seves malalties secretes (vies urinàries) **COMPLETAMENT GRATIS** sense abonar un cèntim per les visites, està en el carrer PORTAFERRISA, 4, principal (entrada pel carrer Roca). Visiteu-nos de sis i mitja a vuit, els dies feiners i vos en convencereu.

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 5221 - A.

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques = Sense rival =

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{TS} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

VILLA IVONE

CALLE CARRIL, 46

Magnificas habitaciones con agua corriente
Abierta día y noche — Entrada para autos

Tranvía 58 Muntaner y Ferrocarril Plaza

Cataluña hasta Apeadero Muntaner

BARCELONA — (San Gervasio)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavides per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pela que ensopeguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

DEMANEU al "vostre" quiosker:

El dimecres: LA NOVELA FRIVOLA

El divendres: EL CUENTO CLASICO

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

PETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i

centres d'específics

BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales
ABIERTO DIA Y NOCHE
— Conde Asalto, 16 y 18 —

¡¡No más inyecciones!!

¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** pueden curarse sin ser notada su enfermedad con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica

Numerosos certificados médicos

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Baltá, Rambla Cataluña, 1. — Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Carmen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Tall del mig, també, Roseta?
—Si, és el que cada dia em demana el dispenser nou.